

[Lykketoff]

Der er måske grund til kort at resumere, hvordan det egentlig hænger sammen med regeringens fiduser. Det går ud på, at det, man kalder OD – som ikke er OD – skal betales af alle de skatteydere, der ikke er så heldige at være i nogle virksomheder, der vil udnytte disse skattefiduser. De offentligt ansatte skal med sikkerhed udelukkende betale. Og så er der en gruppe – vi ved ikke hvor mange, og vi får det jo aldrig at vide, for dette her bliver ikke vedtaget – ansatte i nogle virksomheder, især højtlønnede, der vil få mulighed for at forvandle løn til skattefri overskudsandele.

Det var lige præcis det, vi talte om at vi skulle undgå, da vi aftalte skattereformen; det var lige præcis det, vi var klar over kunne være et problem, hvis man ikke lavede klare og rimelige regler, når vi skulle operere med en opdeling mellem personlig indkomst og kapitalindkomst og have en forskellig beskatning af de to typer indkomst; vi var netop enige om, at det, vi ville, var præcis det modsatte af at indføre nye fiduser, og derfor er dette her i strid med ånd og tankegang i skattereformen.

Regeringen kommer jo med forskellige elementer til større skattefri områder med dette forslag. Tilsammen vil de indeholde en tilskyndelse til at udnytte systemet væsentligt mere end i dag, selv om nogle af reglerne eksisterer med væsentligt lavere beløbsgrænser. Man kan lave følgende udregning: hvis en højtlønnet forvandler 10.000 kr. af en aftalt lønforhøjelse til en medarbejderaktie eller medarbejderobligation, kan det indrettes således, at det giver en uændret omkostning for virksomheden, men således at den højtlønnede, altså den med den høje skat af den sidsttjente krone, får 5.500 kr. mere ud af de 10.000 kr., end vedkommende ville have fået ved at få dem som løn. Hvis det er en lidt lavere lønnet, der kun har 56 pct.s marginalskat, er det 4.300 kr., og hvis det er en lavtlønnet, der kun betaler 50 pct.s marginalskat, er det 3.700 kr., men i alle tilfælde er det et dræn i de offentlige kasser, noget, der skal skattefinansieres, noget, som vil kunne give baggrund for en udvidelse af forbruget.

Man siger, nå, det kan godt være, men det varer nogle år, og pengene skal bindes. – Ja men tror man virkelig ikke, at de mennesker – især de, der tjener mest, de, der har mest magt over det – kan finde ud af at spare et

andet sted, hvis de har en sikker skatteyderfinansieret gevinst her? De låner simpelt hen penge et andet sted i mellemprioriteten, sådan at det hele bliver til en omfordeling til gavn for dem, der tjener mest, og derved bliver det hele til en forbrugsudvidelse. Men det er måske også meningen med det.

Jeg spurgte tidligere i dag økonomiministeren, om han kunne forklare os, hvor stor en forbrugsudvidelse regeringen mente der var plads til ud over det, der er aftalt ved lønforhandlingerne. Vi havde et interessant samråd i politisk-økonomisk udvalg for en uges tid siden, hvor det viste sig, at industriministeren havde været lidt for hurtigt ude med at bebude, at regeringen før valget skulle lave en stor plan om, hvornår den ville lave skattelettelser. Det viste sig faktisk, at det ikke var regeringens politik; der ville ikke komme nogen plan, for det var der nok ikke rigtig råd til; der skulle først være balance. Der var noget med, viste det sig så senere på ugen, 34½ mia. kr. i underskud, der skulle hævles af først, så der gik nok nogle år.

Alligevel går arbejdsministeren ud i morgenradioavisen, og de Konservatives politiske ordfører i B.T. i dag og erklærer frit og frejdigt, at frivillig ØD går ud på, at man skal have kontanter, og ifølge fru Grethe Fenger Møller skal man også have skattelettelser snart igen, så nu må vi nok have et nyt samråd i politisk-økonomisk udvalg, hvor vi får at vide, at heller ikke fru Grethe Fenger Møller talte på regeringens vegne, for det var der ikke råd til.

Men hvis det er rigtigt, hvad økonomiministeren har sagt til os på regeringens vegne i samråd, er der altså ikke råd til nogen lettelser. Alligevel markedsfører man dette projekt, denne såkaldte overskudsdeling som en forbrugsudvidelse for nogle lønmodtagere. Hvis der ikke er mulighed for lettelser totalt set, kan vi altså konkludere, at der alene er tale om, at man giver nogle højtlønnede lettelser, som så skal kradses ind – og mere til – hos nogle, der har mindre råd til at betale dem. Det er hovedindholdet i den konservative såkaldte overskudsdeling.

Den ene realitet er, at der ikke er kontanter til den danske befolkning som helhed, kun til nogle udvalgte. Den anden realitet er, at der er ikke nogen form for organiseret medarbejdere. I det omfang den organiserede